

Heide [VERTELT]

www.heidevertelt.be

291

10 augustus 2025

Voor al onze mamma's en oma's, een fijne en gezellige moederdag deze week!

De Antwerpse Moederdag van 15 augustus.

De Antwerpse Moederdag, een eerbetoon met diepe wortels. Wanneer men in Vlaanderen aan Moederdag denkt, komt doorgaans de tweede zondag van mei in gedachten. Toch leeft in Antwerpen en omgeving een andere, unieke traditie voort: Moederdag op 15 augustus. Deze viering kent haar oorsprong in het visionaire werk van Frans Van Kuyck (1852–1915) en vindt haar ankerpunt in de eeuwenoude Mariaverering van de stad. Frans Van Kuyck was niet alleen een begenadigd schilder en graficus, maar ook een toegewijd schepen voor Schone Kunsten in Antwerpen. Frans woonde in de zomermaanden veel in zijn villa "Het Zwaluw dak" op den Heuvel in Kalmthout, nu het OCMW gebouw. In een periode waarin de samenleving zich in snel tempo moderniseerde, zag Van Kuyck het gezin en vooral de moederfiguur onder druk komen te staan. Als antwoord hierop schreef hij in 1913 de brochure "De Dag der Moeders". Hierin pleitte hij voor een jaarlijkse feestdag die de moeder in het middelpunt van de aandacht zou plaatsen. Van Kuyck koos niet toevallig voor 15 augustus. Deze datum is traditioneel gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw Hemelvaart, een belangrijke katholieke feestdag en tevens de dag waarop Antwerpen zijn stadspatrones Maria eert. Sinds 1124 is Maria officieel de beschermvrouwe van de stad en Van Kuyck zag in deze symboliek de perfecte aanleiding om ook de moeders van de stad in de bloemetjes te zetten. Een breed gedragen initiatief. Het initiatief van Van Kuyck bleef niet bij

Frans Van Kuyck

De eerste postkaart in Antwerpen gemaakt voor Moederdag

(bijdrage van Wim Kuypers)

Uit 'Ons Calmpthout' 28 mei

Studie van Notaris Edouard WAUTERS, te Antwerpen, Van Schoonbekestraat, 51

Hotel-Restaurant DE ZWAAN
TE HEIDE-CALMPHOUT

De notaris Edouard Wauters, daartoe benoemd, zal, met tussenkomst van Mter Lambrechts, te Broechem, met premie verkoopen, op **Woensdagen 14 en 21 Juni 1933**, om 5 ure, ter notariszaal, Minderbroedersstraat, 22 :

Het sinds jaren bestaande Hotel-Restaurant « **DE ZWAAN** », te Heide-Calmpthout, hoek Statiestraat en Leopoldstraat, nabij de statie van Heide, zeer voordeelig gelegen, te midden van welbeplanten hof, groot 1978 m.v.

Hoofdgebouw : Beneden, twee ruime eetplaatsen, kleine eetplaats en keuken naar achter, twee waters, groote, geriefelijke kelders, enz. Eerste verdiep, zeven kamers. — Tweede verdiep, zeven kamers. Opene plaats met drijf W.C., pomp, enz. — Achtergebouw: Beneden, vier plaatsen, pomphuis. — Verdiep, met bijzondere ingang, vier plaatsen.

Beide gebouwen voorzien van gas en electriciteit.

AANMERKING. — De ter plaatse staande hotelbemeubeling wordt in den verkoop begrepen.

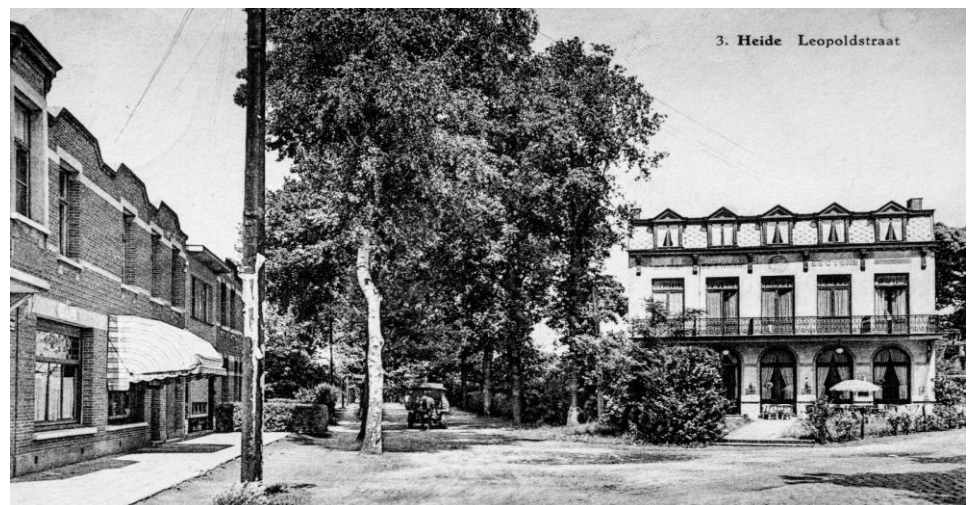
Onmiddellijk beschikbaar.

Toegangskaart en inlichtingen vragen ter studie.

Ons Calmpthout

Orgaan der Vereenigde Katholijken van Calmpthout.
Eerzoneritter: Baron de Kerckhove d'Esauville, Volksvertegenwoordiger en ondervoorzitter der Kamer.
Omvattende Calmpthout, Nieuwmoer, Achterbroeck, Calmpthoutschen Hoek en Heide.

VERSCHIJNT IEDERE WEEK	Opstal en Beheer: GILDENHUIS, CALMPHTHOUT.	Abonnement 20 Fr. per jaar Per 3 maanden 5 — Fr.
---------------------------	---	---

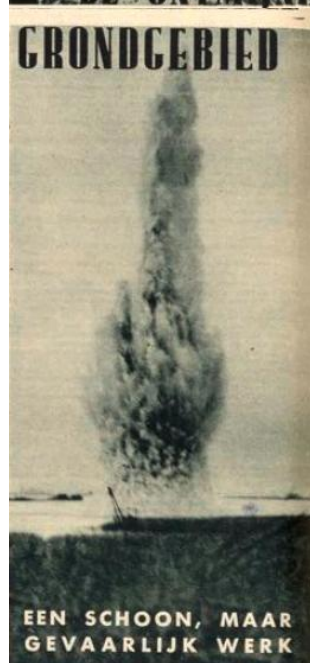
1933, publieke aankondiging voor verkoop Hotel-Restaurant DE ZWAAN, rechts op de foto Hotel-Restaurant De Zwaan Heide-Kalmthout, links er tegenover de vroegere apotheek van Louis Verpraet Heide-Kalmthout. *(bijdrage van Paul Witters)*

De IJzeren Oogst: Hoe Vlaanderen na 1945 werd ontmijsd.

Het is voorjaar 1946. Terwijl de bevrijding van Vlaanderen nog vers in het geheugen ligt, wordt duidelijk dat de oorlog niet zomaar voorbij is. Boeren keren terug naar hun velden, maar vinden geen oogst. In plaats daarvan liggen er granaten, mijnen en blindgangers, allemaal stille getuigen van vijf jaar bezetting en hevige gevechten. De bevrijding bracht rust, maar geen veiligheid. In heel Vlaanderen lagen honderdduizenden kilo's explosieven. Vooral in de Westhoek en rond Antwerpen was de situatie kritiek. Na de terugtrekking van de Duitse troepen waren veel strategische punten nog steeds levensgevaarlijk. Mijnvelden blokkeerden dijken, bruggen en wegen, geallieerde bombardementen hadden duizenden blindgangers achtergelaten, vaak midden in woonkernen en Duitse munitiedepots lagen vol instabiele granaten. Het Belgische leger en geallieerde genie-eenheden namen de eerste opruiming op zich. Prioriteit: de havens en spoorlijnen vrijmaken om hulp en goederen te kunnen vervoeren. In 1945 besepte

de Belgische overheid dat de opruimingsacties jaren zouden duren. Er werd een permanente ontminningsdienst opgericht, de voorloper van het huidige DOVO. Poelkapelle in West-Vlaanderen werd het centrale punt voor het verzamelen en vernietigen van munitie. Chemische wapens en granaten met mosterdgas werden met uiterste voorzichtigheid afgevoerd. Het werk was levensgevaarlijk. Vandaag, tachtig jaar later, blijft de 'IJzeren Oogst' voortduren. DOVO ruimt jaarlijks honderden tonnen munitie, waarvan het merendeel nog uit de Eerste en Tweede Wereldoorlog stamt. Landbouwers vinden bij het ploegen nog steeds granaten en bellen de ontminningsdienst. De opruimingsoperaties na de Tweede Wereldoorlog hebben Vlaanderen niet alleen veiliger gemaakt, maar ook een blijvende herinnering achtergelaten aan de lange schaduw van oorlog.

Reeds kort na de oorlog, op 20 juni 1946, schreef het weekblad "Zondagsvriend" onderstaand artikel over de ontminningsdienst in Vlaanderen.

De ontminning van ons grondgebied.

Samen met den vooruitgang de techniek heeft de mensch in de laatste oorlogen ook bewezen dat hij er zich op toegelegd heeft op een meer geraffineerde wijze zijn vijand te doden. Vliegende bommen en raketbommen zijn het laatste snufje en de atoombom is ten slotte het neusje van den zalm... Er zijn echter nog andere oorlogstuigen die zoowel voor soldaten als voor burgers zeer gevaarlijk zijn en misschien in verhouding

heel wat meer slachtoffers opeischen. We bedoelen hier de mijnen die wel het gemeenste middel zijn omdat zij, na het eindigen van de vijandelijkheden, zooveel slachtoffers kunnen vragen. Dikwijls maanden, soms jaren na den strijd leest men nog in de dagbladen van springstoffen en mijnen die ergens verborgen zaten en op zeker oogenblik personen doden of zwaar kwetsen. En toch is er geen enkel wapen waar men zoo vindingrijk weet mee om te gaan als de mijnen. Reeds bij de eerste dagen van hun legerdienst wordt de soldaten op alle wijzen in het hoofd geprent voorzichtig te zijn voor mijnen die op de meest onmogelijke plaatsen kunnen verborgen liggen. Ik herinner mij in een bureel van het Amerikaansche leger een aanplakbiljet gezien te hebben waarop bovenaan een foto was afgedrukt. De foto vertoonde enkel een helm die geblutst en opengereten was. Onder deze foto stond ongeveer volgende tekst te lezen: "Deze helm is het eenige dat overbleef van een soldaat die het beter wou weten". Hij was nochtans goed op de hoogte van springstoffen en had twee jaar cursus gevolgd in een genieschool waar hij met mijnen leerde omgaan. Maar nu is hij dood. "Wees voorzichtig, wilt gij hem niet opvolgen". Dit is zeker nuchter gezegd en toch wist een officier mij te vertellen dat deze aanplakbrief, die overal

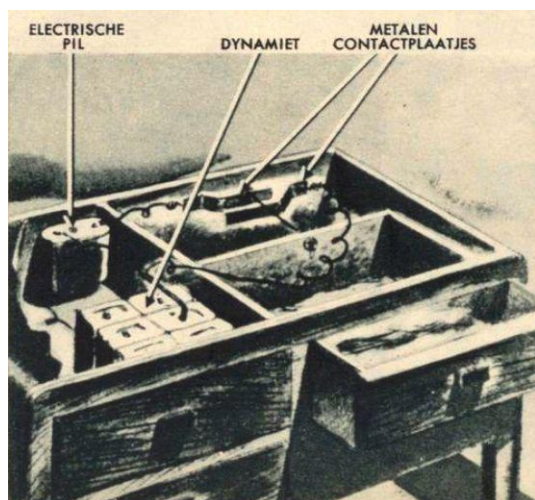
in de cantonnementen aangeplakt werd, diepen indruk op de soldaten had gemaakt. Een vriend die in Amerika de kans had een officiersschool te bezoeken, wist mij het volgende te vertellen. De kandidaat-officieren krijgen lessen over het opzoeken van mijnen. Na de theorie krijgen ze een detector in de hand en moeten op zoek gaan in een veld dat hun aangewezen wordt. Op bepaalde plaatsen liggen mijnen verstoppt. Natuurlijk is de springstof niet aanwezig, maar deze heeft men vervangen door een systeem dat een elektrische bel doet werken wanneer men de veronderstelde mijn in werking brengt door er op te trappen of hoe ook. Op het oogenblik dat de bel rinkelt kan men op een bord zien welke mijn zo gezegd tot springen werd gebracht en men ziet dus ook welke soldaat het 'slachtoffer' zou geweest zijn. Deze moet nu op de plaats waar hij op de mijn trapte, een put graven, dezen terug vullen en er zijn helm op leggen. Hij wordt dan verplicht gedurende enkele uren bij zijn eigen graf te mediteeren over zijn misstap. Ook deze wijze van handelen laat niet na op officieren een diepen indruk te maken.

LANDMIJNEN.

Onder de mijnen die thans door de legers gebruikt worden zijn er van alle soorten en grootten, naar gelang het doel waarvoor ze gebruikt worden. Ieder land heeft zijn eigen types van mijnen doch ten slotte vindt men ze haast bij alle legers terug. Het verschil bestaat meestendeels slechts in het mechanisme van de

slaglading (détonateur) die de springstof tot ontploffing brengt. Hoe dit mechanisme werkt is een staatsgeheim dat in ieder land streng bewaard wordt door het Ministerie van Landsverdediging. In de meeste gevallen echter kennen de tegenstrevers het nieuwe type lang voor het gebruikt wordt. Zonder in bijzonderheden te treden kan men zeggen dat er twee soorten van landmijnen bestaan, mijnen tegen personen en de andere tegen voertuigen en tanks. Begrijpelijk is dat de laatste soort heel wat meer gewicht aan springstof bevat en doorgaans ook heel wat meer drukking nodig heeft om tot ontploffing te komen.

BOOBY TRAPS

Een andere booby- trap. Wie het waagt de schuif verder open te trekken veroorzaakt contact. Wie de schuif dicht wil doen veroorzaakt eveneens contact. Er blijft dus niets anders over dan het blad van de tafel los te vijzen zoodat men, zooals nu, een beeld krijgt van de contactmogelijkheden

Booby trap is de naam die door de geallieerde legers gegeven werd aan de mijnen die als valstrikken in woningen of waar ook geplaatst werden. In ons land heeft men veel van deze Booby traps moeten wegruimen aan de kust, waar de Duitschers vele woningen en villas in de duinen vol valstrikken hadden gelegd. Men kan van deze valstrikken alles zeggen behalve dat het een uitvinding zou zijn van moderne oorlogvoering. Ook bij de onbeschaafde stammen in de wildernissen, waar de krijgslui zich nog op het oorlogspad begeven met pijl en boog onder het krijschen van wilde kreten, kent men valstrikken. Daar worden diepe putten gegraven en met een camouflage van netten of dunne twijgen bedekt. Wie niet uit zijn oogen ziet, valt in een dezer putten, kan er niet meer uit

Een voorbeeld van booby-traps. Wie het waagt den stoel weg te nemen doet de aanslagpin werken en langs de lont wordt het dynamiet tot ontploffing gebracht.

en wordt door zijn vijanden koelbloedig afgemaakt. Dat is de voorgeschiedenis of de oervorm van de "booby traps". Alleen heeft de beschaafde mensch zijn hersenen wat meer gepijnigd om er iets op te vinden dat zijn vijanden op een meer vernuftige wijze uitschakelt. Deze valstrikken worden op de meest vindingrijke manier geplaatst, daar waar niemand er zich aan verwacht. Vooral wanneer de vijand tamelijk veel tijd heeft om zijn vernuft hiervoor te gebruiken. Enkele voorbeelden: een geweer staat tusschen een hoop rommel neergeplaatst in een hoek van de kamer. Een soldaat komt binnen, wil het geweer wegnemen doch hierdoor komt een slaghoedje vrij dat ontploffing veroorzaakt van ontploffingsstof die onder den vloer verborgen zit. Een slaglading mechanisme zit verborgen in een slot. Men wil de deur opendraaien en het dynamiet dat ergens verborgen zit ontploft. In een kelder ligt een partij wijnflesschen. Aan een der flesschen is een touwtje dat een springlading doet werken. Zoo kan men regelmatig 99 flesschen weg nemen zonder gevaar. Op zeker oogenblik echter treft men de juiste flesch (eigenlijk de verkeerde) en een ontploffing volgt. Een ander systeem zal eerst na een onbepaalden tijd werken zonder dat niemand er op let, en wel zoo: In een hoek naast het huis staat een regenvat waar een afvoerbuus van de dakgoot in uitgaat. Het water staat laag wanneer het contact geplaatst wordt dat een eind boven het water uitsteekt. Het begint na enkele dagen te regenen en na een tijd komt het zoo hoog dat de twee uiteinden van het contact door het water bereikt worden. Een elektrische strooming die nu vrij door het water de twee uiteinden kan in verbinding stellen doet een lading dynamiet ontploffen die hier of daar verstopt ligt. Wie toevallig in de buurt is, valt als slachtoffer. Zijn er geen slachtoffers gevallen dan is het toch zeker een middel geweest om den vijand te ontzenuwen en hem nog aan andere valstrikken te doen denken. Zoo hoorde ik onlangs nog een voorval vertellen over valstrikken: Soldaten kwamen in een huis waar men

vermoedde dat hinderlagen verborgen lagen. De eerste plaatsen werden voorzichtig doorzocht en niets verdacht werd opgemerkt. Eindelijk kwam men voor een deur die op een kiertje openstond. Men duwde lichtjes en voelde dat er iets tegenwong. Men wou de deur voorzichtig sluiten en weer werd men hetzelfde gewaar. Uit alle voorzichtigheid werd een langen kabel aan de klink van de deur vast gemaakt. Iedereen verliet het huis en twee soldaten rolden den kabel verder af tot buiten op de straat, en daar werd rondgekeken naar een geschikte dekking. Een vijftigtal meter verder stond een bunker die door de Duitschers was gebouwd. Met het uiteinde van den kabel gingen de soldaten zich daarin verbergen alvorens te trekken. Op het oogenblik echter dat zij met den kabel van op afstand de deur in de villa opentrokken was het niet daar dat de ontploffing zich voordeed. Het was de bunker die met de soldaten de lucht invloog. Met een waar Sherlock Holmes vernuft had de vijand voorzien dat soldaten zouden komen voor de ontmijning en ook zouden merken dat deze bunker een geschikte dekking bood. Daarom werd de ontploffingsstof daar geplaatst. Deze gegevens om aan te duiden hoe gevaarlijk deze "Booby traps" zijn zoowel voor soldaten als voor burgers en zeker voor de ontmijners die, hoe voorzichtig zij ook zijn, voor de grootste verrassingen kunnen staan.

EEN WERK MET DOODSVERACHTING.

Uit het voorgaande heeft men min of meer een beeld gekregen van het gevaar dat verbonden is aan het werk der ontmijners. En toch moet dit werk geschieden en liefst binnen den kortst mogelijken tijd. Ook in ons land werden reeds in de eerste dagen na de bevrijding ontmiijningsdiensten in het leger opgericht om deze gevaarlijke oorlogstuigen te gaan opzoeken. Of het noodig was! Gansch België werd sedert 1940 een groot slagveld. Buiten het eigen leger doorkruisten ook nog het Fransche en Engelsche leger ons grondgebied om ten slotte door den Duitschen overweldigder bezet te worden. Al deze legers lieten een groot aantal springstoffen van alle kaliber achter (niet verschoten granaten, blindgangers, niet ontplofte bommen, mijnevelden. enz.) Verder bleven regelmatig springstoffen op onzen bodem neervallen (bommen, V1's en V2's, luchtafweergranaten en dergelijke). Langsheen de kust werden ingevolge de Deutsche plannen voor de Atlantik wal, uitgestrekte mijnevelden aangelegd. Zelfs het strand werd met deze gevaarlijke spullen versierd om een gebeurlijke landing der geallieerden te beletten. Later volgden weer de gevechten rond de bevrijding en den aftocht der Deutsche legers, met ten laatste nog het von Rundstedt offensief. Kortom, tijdens al deze periodes werden uitgestrekte gebieden door de gaande en komende legers ondermijnd. Hieruit kan dan ook gemakkelijk worden afgeleid, welk fantastisch aantal mijnen in onzen beklagenswaardigen bodem achtergelaten werd.

DAAR ZIJN ONZE JONGENS.

Zooals wij reeds zegden, werden onmiddellijk na den aftocht der Duitschers de eerste soldaten, vrijwilligers voor dit werk, ingelijfd bij den Dienst voor Ruiming en Vernietiging der Springtuigen, bij het Belgisch leger. Op sommige plaatsen zouden zij de plannen der mijnevelden terugvinden zoodat het werk heel wat minder gevaarlijk werd, op andere plaatsen echter zouden zij stukje voor stukje den grond moeten doorzoeken. Het hoeft niet gezegd dat dit werk zeer enerverend is en steeds een groot gevaar meebrengt. Wanneer wij thans zien hoe zij, met een klein aantal reeds een reuzenwerk hebben verricht mogen wij hen voorzeker een verdienden lof zwaaien. Inderdaad, tot hiertoe werden in ons land reeds twintig miljoen kg. springstof door hen behandeld en onschadelijk gemaakt. (Dit gewicht zou voldoende zijn om 70 treinen van 28 wagons van 10 ton te vullen!) Ongeveer een half miljoen mijnen werden gelicht (hierbij mag niet vergeten worden dat bij ieder mijn doodsgevaar bestaat voor degene die ze neutraliseert of voor wie zich in de nabijheid bevinden. 117.000 bommen van alle types en kaliber werden verzameld en onschadelijk gemaakt. Alleen aan de kust werden niet min dan 2.600 huizen van valstrikken (booby traps) gezuiverd. Ongeveer 80 onzer dappere kerels hebben dit heldhaftig werk met hun leven moeten

Met veel voorzichtigheid wordt deze S-mijn uit den grond gelicht. Bij den minsten druk springen deze mijnen tot op 1.5 m. hoog uit den grond en barsten dan open zoodat een groote hoeveelheid schroot in alle richtingen

betalen, terwijl meer dan 200 gekwetst werden, waarvan sommigen verschillende malen. Het is noodig dat deze toewijding voor de gemeenschappelijke zaak in het juiste daglicht wordt gesteld. Wij mogen fier zijn op onze ontmijners. Zij verdienen waarlijk een plaats naast de grootste helden.

Het Nieuwsblad van 17 mei 1946 was op bezoek in het "Fort van Ertbrand".

Op het fort Ertbrand te Kapellen worden de verzamelde springstoffen vernietigd.

Voor de derde en laatste maal zijn wij op bezoek bij onze ontmijningstroepen in den sector Antwerpen. Thans wordt ons de gelegenheid geboden na te gaan wat er gebeurt met de duizenden ontploffingstuigen van allen aard, door onze ontmijners opgespoord en verzameld. Met kapitein Dhavé en luitenant Cotton begeven wij ons naar het fort Ertbrand te Kapellen.

EEN ECHT MUSEUM VAN SPRINGSTOFFEN

Hier toont luitenant Cotton ons de verschillende kamers van het fort, waar de gevonden mijnen, granaten, bommen en obussen verzameld worden. Er zijn er van

alle kaliber en ook van verschillende legers. Naast Fransche mijnen rusten broederlijk Belgische kogels, Engelsche bommen, Duitsche munitie en landmijnen. Er zijn tuigen bij die zelfs voor officieren met groote ondervinding een echt raadsel blijven. Het wachtwoord is hier dan ook "voorzichtig" en zoowat overal ziet men de opschriften: "Niet rooken, Doodsgevaar". Wij zijn wat meer op ons gemak, wanneer wij ons aan den achterkant van het fort bevinden. Hier wacht ons een ander schouwspel, dat meer spectaculair is.

VLAMMEN, ROOK EN EEN DAVERENDE KNAL!..

Inderdaad, hier is een plaats gereserveerd voor het tot springen brengen der gevaarlijke oorlogstuigen. In het zand zijn er reeds diepe kraters geslagen door voorgaande ontploffingen. Onder de leiding van sergeant

Apers een die van geluk mag spreken, want vóór enkele maanden viel hij op een wippende mijn, die onder zijn lichaam ontplofte en hem erg kwetste, worden de mijnen en bommen geplaatst. Wanneer dit gevaarlijk werkje met de noodige voorzichtigheid opgeknapt is, begeven de manschappen zich naar een bunker en brengen vandaar de tuigen electrisch tot ontploffing. Vooraf gaat de sirene en de roode vlag steekt uit om iedereen in den omtrek te verwittigen. Wij gaan op veiligen afstand staan en wachten met spanning de gebeurtenis af. Plots een vlam, een geweldige rookkolom en een daverende knal. Zand en stukken ijzer worden de hoogte ingeslingerd. Het zelfde schouwspel kunnen wij verschillende malen bewonderen.

EEN EERESALUUT AAN DEZE DAPPERE KERELS

Luitenant Cotton doet ons dan nog opmerken dat niet alle mijnen en bommen vernietigd worden. Wanneer er geen levensgevaar bij is worden ze ontladen. Op deze wijze werden reeds duizenden kilogram T.N.T. (ontploffingsstof) gerecupereerd, die dan gebruik kan worden in kolenmijnen en steengroeven. Wij nemen hiermede afscheid van onze flinke ontmijningstroepen. Wij houden er aan, hier op deze plaats een piëteitvolle gedachte te wijden aan de talrijke ontmijners, die als slachtoffer van hun plicht vielen. Tevens 'sturen wij een eeresaluut aan al die dappere en kranige kerels, die nog dagelijks het grootste gevaar trotseeren, om de laatste verraderlijke springtuigen in ons land op te ruimen!

(Bijdrage van Wim Kuyps)

Ook in Heide een druk bekeken Tv-serie:

Lili & Marleen wordt op groot verzoek in 2025 terug uitgezonden

Lili en Marleen was een televisieserie op VTM over het wel en wee van de bewoners van café De Lichttoren vanaf de Tweede Wereldoorlog tot aan het einde van de jaren 1960 in Antwerpen. De serie is gebaseerd op het gelijknamige toneelstuk van Walter

Van de Velde, dat voor het eerst werd opgevoerd door het Reizend Volkstheater in 1987. Maar men spreekt over de Koolkaai, café de Lichttoren.

Heide Vertelt op zoek in Antwerpen...

Een zeldzaam beeld van de Koolkaai in de jaren dertig. Vooraan een urinoir bevestigd aan een lantaarn met daarachter een telefoonmast. Café de Lichttoren van Rik was juist achter de camion links. Het is het gebouw met 4 vensters en beneden rechts de poort naar de koer.

De Lichttoren werd een taxibedrijf in de jaren '60

Nu een appartementsgebouw, de poort rechts is er nog altijd

Met Ida en haar groen 'Limmernadje' en een 'elixirke' pakken met Stavros en den Apsjaar. Rik Van de Koolkaai is bekend als de huisbaas van het pand waar ook café De Lichttoren gevestigd is. Rik woont boven het café op de eerste verdieping, samen met zijn enige dochter Nieke. In datzelfde pand woont ook zijn zus Lisa, diens zoon Pierre en Marleen Van Raes, een achter-achternicht uit Limburg. Rik staat bekend als een voddemarchand, veelal door materiaal dat hij op niet zo'n zuivere wijze heeft kunnen bemachtigen. Rik mocht dan wel gekant zijn tegen de relatie tussen Nieke en Hans, zelf was hij er niet vies van om zaken te doen met de Duitsers. Smokkelen, stelen of heling waren hem niet vreemd. Zijn zakenpartners zijn vaak Lou, Trees van 't Zand, Dikke Louis, Schelen Tuur of Door de Kletskop en later Gerard Cravatte. Mannen die zelf meestal niet zuiver op de graat waren. Rik is door zijn praktijken vaak in slechte papieren terechtgekomen, toch weet hij zich er telkens weer uit te halen. Hij ziet zich ook vaak als slachtoffer van zijn arrogante gedrag. Bovendien beweert hij zelf dat hij een slechte gezondheid heeft, hoewel Rik een erg goede gezondheid heeft voor zijn leeftijd. Rik staat bekend als een man met een moeilijk karakter, arrogant en brutaal. Hij is zeer kortaf tegen zijn personeel, maar vaak ook tegen de klanten van café De

(Paul Witters, met dank aan 'de Geschiedenis van Antwerpen')

Hier ziet u het beeld dat deze week bij de aankondiging van de volgende aflevering wordt gebruikt. Aflevering 3 zal vanaf zaterdag 9 augustus te beluisteren zijn en als onderwerp een moordzaak op Den Hoek in de 18e eeuw hebben. Kalmthout en Essen zullen een prominente rol hebben en we gaan nog wat dieper in op het juridisch systeem in het Ancien Régime.

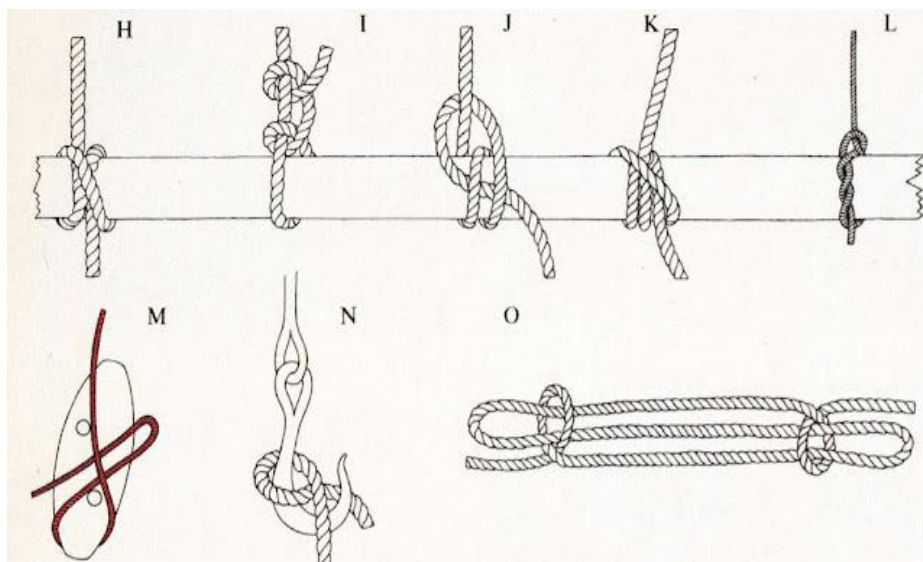

Vandaag: Schieman (80)

Touwwerk werd oorspronkelijk uitsluitend gemaakt van hennep en manilla. Henneptouwwerk werd vooral gebruikt voor lood- en loglijnen. Ongedeerd henneptouwwerk vergaat spoedig wanneer het voortdurend in aanraking komt met water. Manillatouwwerk is iets minder sterk, maar beter bestand tegen vocht. Het werd o.a. gebruikt voor lopend touwwerk, sloepslopers, stroppen en verhaaltrossen.

(bijdrage van Paul Witters)

Pet van Stationschef herkend!

Tijdens de Acht van Heide trad onze medewerker Paul Witters op als stationschef, we publiceerden vorige week een foto van de jury. Hierover ontvingen we feedback van Eugene Lorriper:

Beste Louis, de foto vooraan met de dienstepet, van het groot bureel 'den bak' (de agence en achteraan de loketten reizigers goederen) is van de stationsfacteur Rik(ske) Van Ginderen uit Essen. Hij was een van de vervangers van J. Dockx in het station Kalmthout op zondagen.

Uit de oude doos!

Deze week een mooie foto gemaakt van hotel "au bien Venue" (de latere Cambuus) op het Heidestatieplein. Aan de rechterzijde zien we de toenmalige "Keienhoflaan", nu de Max Temmermanlaan.

*Heide vertelt is een uitgave van
de VZW Heide vertelt.
Redactie: Heidestatiestraat 58/1
2920 Kalmthout
0477/22.24.81
www.heidevertelt.be*

